

LA TUIES

—Ai, a mi, aquestes pel·lícules amb tants petons, m'encanten.
—Oh, precisament per això hi venim nosaltres al cine, per trobar-hi noies encantades.

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta cuenta, con sal, un cuente ito inmoral

Cierta respetada dama en la playa conoció a un ventríloco de fama que pronto la enamoró. Un Brummel era el artista y en la arena se pasaba toda la mañana al sol para ver si se tostaba y el calor característico del bronce al fin obtenía para su cuerpo de atleta que con orgullo exhibía. El artista vió a la dama saludóla muy atento y al observar su sonrisa se quedó todo contento. Total, que a los pocos días la dama, que era casada, al ventríloco en cuestión cita amorosa le daba en su propio domicilio del pobre esposo en ausencia que de su esposa ignoraba semejante complacencia. En cueros estaba el hombre cuando el marido volvió y al oírle que llamaba asustado se quedó. No viendo en donde ocultarse se subió en un pedestal, adoptando una postura casi, casi, celestial. El marido sorprendido al ver aquella escultura interrogó a su mujer, la cual con desenvoltura respondió que era un regalo que una amiga le enviaba como prueba del cariño y afecto que le guardaba. —¿Será hueca, o bien vacía?— el marido preguntó, y en el brazo del fulano un golpecito le dió. —Triiiiiin!— contestó cauto el hombre imitando muy formal el ruido característico que produjera el metal.

Y el esposo convencido ni por asomo dudó del honor de su señora en el que siempre creyó. El ventríloco a esta tre- [ta] debióle la salvación a la treta y a sus piernas saltando por el balcón. El esposo ni siquiera la estatua encontró a faltar porque con una de veras la supo ella reemplazar. Y aquí el cuento terminó demostrando claramente que muchos maridos bailan aunque lo dude la gente.

RUFASTA cuentista

DISTINCION MERCIDA

Nuestro amigo señor Mac Harró, fabricante de fideos finos, ha sido nombrado socio honorario de la Sociedad Protectora de Animales. Nos place la distinción por constarnos que el señor Mac Harró es un hombre de buena pasta.

DENUNCIA INFUNDADA

Un marido celoso, que por cierto se dice Emereciario, denunció al juzgado competente, que un individuo había levantado las faldas a su mujer en el interior de una casa de la calle de la Unión.

Hechas las oportunas averiguaciones por la guardiamunicipal montada, vestida de gala, resultó que la dama en cuestión, se hacía hacer los vestidos en una tienda de modas de la calle de la Unión, y que, al probarle uno de ellos, el modisto, que es francés y se llama Pierre Net — por lo que todas las amistades le dicen "l'ami Nette" — le dijo que había que levantarle la falda porque era demasiado larga y no estaba en consonancia con las últimas normas del corte.

o o o

CASA DE COMIDAS
"LA CASTIZA". Plato del día: conejo con tomate. Probar el conejo de "La Castiza", es adoptarlo y relamerse los bigotes de gusto.

o o o

Correspondencia

Payesa *añadita*. — Si quiere usted montar una granja avícola, siendo joven y bonita como es usted, no nos parece bien que se dedique a la cría del gallo, ni del pato, ni del palomo. Lo mejor, es que se dedique usted a la polla.

Financiero *modernista*. — Yo, de usted, no comandaría ese negocio de aeroplanos. A lo mejor, su capital se puede quedar en el aire.

Vidua *nostálgica*. — Verá usted, verá usted... Si ese abogado es joven y guapo, y quiere colocar su fortuna en buenos

valores, no vemos inconveniente en que se la deje colocar usted.

Un *contratista de obras*. — El asfalto lo puede usted hallar hoy a buen precio. Es una cosa que va por los suelos.

ESPECTACLES TEATRE COMIC

Continúa els grans èxits de — la segona versió de —
JOY-JOY
El millor espectacle de Barcelona

GRAN TEATRE ESPANYOL

Exit colosal
Aviat:
ELS FILLS DEL CARRER

EDEN

Conde del Asalto. 12
Tarde y noche:
De seis tarde a tres
madrugada
Dancing
LAS MIL Y UNA
NOCHES

Gran éxito de
LAS MANICURAS DEL
AMOR

Tarde y noche
2. Orquestas, 2
con la formidable
— CRIOLLA —
— PARELLADA —
con bandoneón y sierra
argentina

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

L'estadística demogràfica

El nostre benvolgut confrare "La Vanguardia" ha tingut una ensopegada ni més ni menys que qualsevol menor de les nenes que van a ballar a l'"Iris". Sort que tot ha passat sense conseqüències i que la cosa s'ha reduït a mitja setmana escassa de vacances.

Si tots els periodistes, que, en honor a la veritat, deixen sempre en aquests cassos partidismes i renyines de capelleta, han deplorat l'ocorregut, no ha estat el mateix per als administradors de certs grans rotatius que van acollir la nova de la suspensió amb certa satisfacció íntima.

Es que, durant tres dies, esperaven una pluja d'esqueles mortuòries!

Però no ha estat així. El bon burgés barceloní, quan se li mort un parent, publica una esquela a "La Vanguardia" o no la publica en lloc. No hi ha terme mig.

D'això, que tots els periodistes n'estan convençuts, els administradors dels altres diaris, no ho estaven gaire.

—Jo crec — deia dijous passat un d'ells — que els metges s'han posat d'acord per a donar injeccions d'oli canforat a tots els malalts greus perquè no es morin fins que a "La Vanguardia" li hagin aixecat la suspensió.

Un triomf de la premsa

AL Paral·lel, hem passat uns dies de tràngol. Uns bons amics, tots excel·lents companys de professió i dignes de tota lloança, sense excepció de cap mena, que havien assolit grans triomfs en la confecció de les revistes que s'hi representaven, havien estat trets d'allí sense motiu de cap mena. Però, hi van haver conciliàbuls i, al final, el bon sentit es va imposar, després de diverses alternatives. Tots hi tornen a ésser.

Ha estat un triomf del sentit comú, però ha estat també un triomf de la premsa. I és reconfortant constatar que alguna vegada triomfin els nostres, encara que siguin només al Paral·lel, aquest Paral·lel quin primer sovint presideix Junoy el Jove, segons les seves propies manifestacions.

Els rètols nandulandescs

EN un establiment del carrer de l'Hospital, on venen articles de perfumeria, hi hem descobert el següent suggestiu rètol:

"Señorita: ¿Qué polvos usa usted?"

Suposem que si la interpellada és senyoreta de debò, no en deu gastar de cap mena...

Talla que tallaràs

D'UNA novel·la recentment publicada:

—En efecto; despiertan recelos.. entre la gente que ve las cosas con los ojos de la cara..”

Quina altra deu ésser la gent que veu les coses amb l'altre?

El barri gòtic

EL senyor Rubió, per a fer més clar el seu projecte del barri gòtic, ha fet publicar un plànol en el qual els edificis actuals que no tenen aquest caràcter, estan marcats en negre.

Que és del color que tots veiem el projecte.

Les gaites de Barcelona

RETALLEM de la pàgina de cinema del "Ciero":
"La empresa del Tívoli para poder presentar el cuadro gallego viviente de la película "Carmaña, flor de Galicia", ha pasado grandes apuros, pues a pesar de cuanto pueda decirse, la verdad es que en Barcelona sólo existe una gaita, si bien son varios los que saben tocarla."

Ja ho crec que són varis. I varies! Vagin, sinó, a veure les nenes de ca la Madame Pepita del sis.

L'hortolà de Sant Boi

EL MOCADOR

EL senyor Ramonet visitava amb uns amics un establiment on hi havia un floret de xicotetes caies, capaces de fer perdre els estreps a qualsevol.

Un dels visitants digué al senyor Ramonet:

—Els soldans, quan visiten l'harem, tiren son mocador damunt de la xicoteta que escolleixen per a matar l'estona. Si vostè fos soldà, sobre quina d'aquestes nenes tiraria el mocador?

I el senyor Ramonet, modestament, respongué:

—Ai fills meus! Jo ja fa anys que no em mocol

Quim A. Preta

—No vull ballar més el xarlestón: després els balladors es queden tots affigits i ullerosos i cap em diu per acompanyar-me.

ELS JOCS DE L'AMOR

LA Conxитета, sis anys i viva com un estornell, està prenent la xocolata matinal, quan tot de sobte cridà tota joiosa picant de mans:

—Mamá, mamá: mira què fan aquestes mosques!

—I ara, nena! — exclama la mamá tota vermella i fent voleiar les mosques amb un cop de mà. — Això no es mira. Es lleig! Es pecat!

La Conxitetura callà, sense entendre un borrall del perquè no es podien mirar dues mosques que jugaven a veure quina tenia més força.

Passats tres o quatre dies, la mamá, en tornar de fer unes diligències, es disposava a entrar al saló, quan la Conxitetura, dreta a la porta, li barrà el pas tota seriosa.

—No entris pas, mamá, no entris pas! Es lleig! Es pecat!

—I ara, nena, i perquè no vols que entri?

—Perquè el papà i la minyona estan jugant "a les mosques"!

Dida Roth

CUPLETS

Que els nois de LA TUIES han dedicat a la colla de cantaires de "La Musa Catalana" perquè arrepleguin forses ous el dia de les caramelles i ho celebrin amb aquella alegria.

I

Els sports estan de moda
 des de la boxa al futbol
 i tothom parla d'en Sami
 de l'Uzcudun o en Pedrol.
 Tot son fauts, penals i scores
 i directes i balons
 i entre l'Europa i el Barça
 ens faran tornar lirons.
 I el poble que sempre bada
 contemplant aquest jovent,
 entre xuts i "zancadilles",
 tot el dia va calent...

II

L'altra tarda una xicota
 de les que avui dia hi ha
 amb el pel a la romana
 i el bastonet a la mà,
 digué al seu promés, de sobte,
 mentre estaven festejant:
 —Esperem que de seguida
 a n'aquí m'afeitaran!
 I el xicot, amb un somriure
 contestà tot fent l'ullet:
 Doncs mentres a tu t'afaiten,
 jo faré un xic de ganxet!

III

Els saraus que ara s'estilen
 als vells deixen admirats
 perquè entre Shymmis i Blues
 tot són balls endiastrats.
 Tot són salts i tombarelles,
 i contorsions colossals
 que a les noies desencolen
 i als joves causen grans mals.
 Si els avis d'ahir tornaven
 i veien el Xarlestón
 esverats preguntarien
 si s'ha tornat boig el món!

IV

L'altra tarda una xicota
 en el Barato va entrar
 i un pam de tricot de seda
 al dependent va comprar
 i sabeu el què va fer-se'n
 d'aquell trosset de teixit?
 —Unes calses, dues xambres,
 uns enagus i un vestit!...
 I és que les nostres xicotes,
 quan ens volen fer patir,
 ensenyen, poc més o menys
 fins als voltants del sagí!

—No és aquesta l'expressió justa: hi ha de posar més cor, més emoció... s'ha d'entregar tota vostè!
 —Tots els autors em demanen el mateix!

DIPLOMACIA

EL batlle de Viladoms ja estava empipat de què cada diumenge, a la "Sala de Baix", quan s'acabava el ball, una xicota o altra deixava quelcom de molt interès sota alguna figura o algun paller dels voltants del local.

Un dia tingué una gran pensada i ordenà a la junta de la "Sala" que fixés en un cartell els següents avisos plens d'una saludable previsió:

"EVITEU ELS LOCALS DE GRANS AGLOMERACIONS, PROPICIS A TOTA MENA DE MICROBIS. — EXIGIU, EN BEURE ALGUNA COSA, QUE ELS GOTS SIGUIN BEN NETS. — NO ESCUPIU A TERRA. — NO AIXEQUEU POLS EN BALLAR. — I, DE MES A MES, EL MILLOR SERA QUE LES NOIES PORTIN PANTALONS TANCATS. — LA COMISSIO."

No es pot negar que el batlle de Viladoms era un diplomàtic de primera força.

Noi de Reus

EL MAL AMIC

QUAN en Rodoreda va entrar a casa la senyora Maria, aquesta, desesperada, li digué, tota esverada i tremolant de cap a peus:

—Fuigl... Correl... No t'entretinguis!...

—Però què hi ha? Què passa?

—Ell, el meu marit, que s'ha enterat del nostre tripijoc i si et troba aquí, diu que et matarà!...

—Vols dir que el teu marit ha dit això?

—Sí, sí, veste'n, veste'n, perquè ho faria tal com ho ha dit!

En Rodoreda es clava el capell d'una revolada i exclama tot indignat:

—Vaja, consti que no hi ha dret! Un amic íntim com ell, tractar-me d'aquesta manera!...

Patacons

—Estic més neguitosa! Em sembla que hauré de cridar al criat, perquè em dongui alguna cosa que em calmi els nervis.

CONFLICTE RESOLT

QUAN l'empresari va rebre l'avís telefònic, quedà aclaparat: la primera actriu acabava de sofrir un accident automobilístic i no podia actuar aquella nit.

Per fi l'home, va trobar una solució al conflicte: la dama jove no prenia part a l'obra i podria substituir la primera actriu.

—Espero, Enriqueta — li digué l'home en to de súplica — que em treurà d'aquest compromís i que ocuparà el lloc de la Rosalia.

La dama jove rumià un moment, com concentrant els seus pensaments:

—Es que hi troba algun inconvenient? — preguntà tot emocionat l'empresari.

—No, no senyor: rumiava quin dia erem...

—Divendres...

—Això mateix: pot dir a l'abonat del sis i al del dotze que poden venir com de costum, al quarto de la Rosalia, però adverteixi'ls abans de la substitució.

L'Enriqueta era així: les coses fer-les o no fer-les.

Guillem de Pressa

COMPLIMENT

EN Bordes sempre ha estat un xicot molt atent i cerimoniós amb les dames. És el que vulgarment se'n diu un caramel·lo.

Ara fa un any es va casar, i la seva esposa l'ha obsequiat amb un nen ros i bufó com un angelet.

L'altre dia van anar de visita a casa els senyors Rocafreda per ensenyar-los el menut.

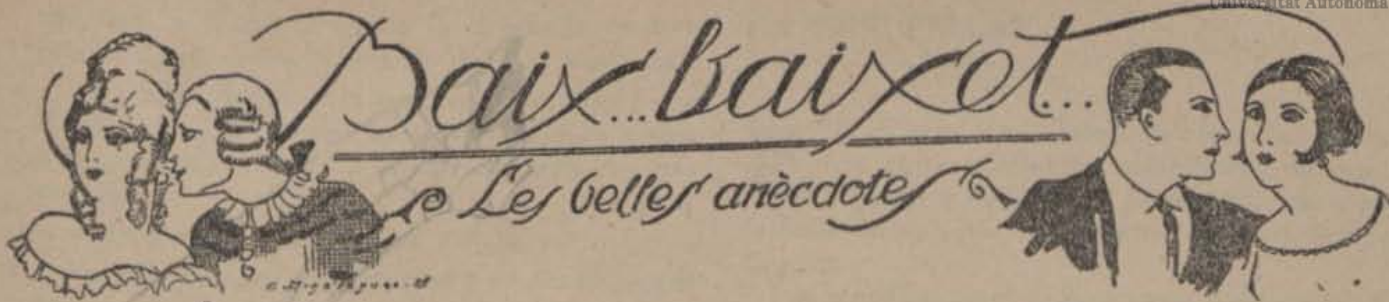
Després d'uns quants compliments, la conversa anar a parar de dret cap a ço que era objecte de la visita.

—Ah, vostès si que són feliços! — va exclamar la senyora Rocafreda, tot fent un petó a l'angelet — Un any de casats i ja tenen un nen! Encanvi, nosaltres... ja en fa cinc i el més calent és a l'aiguera!

—Senyora — intervingué en Bordes atent i obsequiós — en tot el que jo li pugui ésser útil, disposi...

No cal pas dir que la visita es va donar per acabada en aquell mateix moment, i que en Bordes no ha estat mai més atent amb les dames.

K. M. A. Sutra

RAPSODIA DE PRIMAVERA

JA la tenim aquí! Si, senyors; ja ha arribat amb tots els seus esclats de flors, de cants d'ocells, d'escots vaporosos, d'interiors sense calces, de faldilles transparents i de pantalons de franel·la, que ells i elles, admiren embadalits.

Oh, la Primavera és una cosa sèria, molt sèria! És, com si diguessim, una dona guapa en camisa. I ja és sabut que una dona guapa en camisa, és un dels afers més transcendents que es pugui oferir a la consideració dels mortals.

A mi m'encanta la primavera perquè és l'estació dels grans optimismes i de les grans convulsions. Tot és joventut, tot és enlairat: el florir dels rosers, el brotar dels plàtens de la Rambla, el diumenge de Rams, ple de color i d'ingenuïtat, les caramelles, els balcons de l'eixampla, amb senyores abocades prenent la fresca, cobert el cos amb un quimono japonès damunt la pell, les plataformes tramviàries amb les seves empenyes corresponents, les terrasses dels cafès graciosament ornades amb una exposició general de mitges, lligacames i altres coses que tots sabeu i no val ni la pena d'anomenar.

I, sobretot, per a vosaltres, les noies, la comoditat, la senzillesa amb què podeu dir: "me'n vaig al cine!". No cal preparar res, no cal pensar en res: una camisola, una brusa, una faldilleta, i... ja poden començar que la cabina està oberta i sols manca un bon operador.

I no és sols per aquest detall d'anar al cine que la primavera és digne de tots els elogis. Ho és també perquè, en pujar al tramvia en una graciós pirueta, podeu demostrar als vianants contemplatius que els vostres encisos són naturals, i que no hi ha trampa ni postissos.

I no parlem de les nits delicioses en els nostres parcs d'atraccions i dels capvespres plens de poesia en les reconades del Montjuich i de la ensomniadora Vallvidrera. Hi ha coses que més val no parlar-ne. Fer-les és molt millor; paraula.

Si jo fos govern, però no d'aquests governs que no en saben, no: dels que manen, dels que tenen la paiella pel mànec, dictaria una llei ordenant que tot l'any fos primavera. I que no hi valdria protestes de l'estiu, de la tardor i de l'hivern.

S'ha demostrat de totes les maneres palpables, que la primavera és l'estació més propícia al "creixeu i multipliqueu-vos", i en què creixi i es multipliqui l'espècie es basa el progrés de les nacions, dels pobles, dels districtes, de les llars i de tota cosa que visqui i es bellugui.

A l'hivern tot s'arronça, tot s'encongeix. Això no és nou; és una llei física; el fred, contreu els cossos i el calor els dilata.

A l'hivern per tot haveu de pendre precaucions; en tot hi trobeu inconvenients — "Aquí, no, que fa fred!". "Mira, avui deixem-ho córrer, perquè plou". "I ara, noi, que no veus que fa massa vent?" "Si per cas ha d'ésser en un moblat amb calefacció central!". "No, no, que estic molt refredada!"...

En fi, que tot són pèrdues de temps, d'energies, i de facultats i que costa més organitzar un matx amorós que una sessió de campionat mundial entre l'Uzcludun i en Tunney.

En canvi, a la primavera, no haveu de fer més que dir:

"Oh, quina posta de sol! "...i, catacruc. O bé: "Oh, quins dos colominets més bufons!"... i, catacruc.

Si nosaltres ens sentíssim filòsofs i transcendents com l'Ors o en Junoy, fariem una frase immortal.

Però, no: som modestos com la violeta i la deixarem lleugerament anotada en aquestes planes entremaliades, sense aspirar, en absolut a la immortalitat:

"La primavera és un llit immens que serveix per tot, menys per a dormir."

I feta ja la frase, em permetran que m'hi aigui, veritat?...

LAURA BRUNET

—Està bé: suposem que sí, que ell l'hagués enganyat i l'hagués pervertit, com diu l'autor, voleu fer el favor de dir-me què hi perdia ella? Perquè s'ha de tenir en compte que abans d'enganyar-la era una modisteta, i ara té auto, xalet, joies i tres amants de cor... I encara es queixa!...

GUERRA DE FRASES

AIXO ha passat entre un actor i una actriu d'un popular teatre del nostre mai prou ben cantat Paral·lel.

Feia dies que, tot representant els seus papers respectius, el galan jove i la dama s'anaven entusiasmant i, oblidant la ficció de l'escena d'amor, es petonejaven i s'abraçaven en plena escena amb la més crua de les realitats.

Ell és un xicot molt poca cosa; primet, vincladit, i de maneres suaus i aristocràtiques. Ella és una primera dama d'empenta: alta, ferma, ulls negres, llavis molsuts i sensuals, carregada de pit, ampulosa de contorns...

Una nit, després de la representació, van donar esplai els seus cors en una cambra discreta i confortable de can Verdura.

Però el xicot es va declarar vençut al primer combat, i ella en va quedar fortament defraudada.

Pocs dies després, amb motiu d'un gran èxit

personal d'ell, el galan jove va rebre una fotografia de la dama que portava aquesta dedicatòria:

"Al notable soldat que podria ben bé portar un fusell."

El galan jove es mossegà els llavis, cercà un retrat seu, agafà l'estilogràfica i va escriure la següent dedicatòria:

"A la famosa artillera que podria ben bé manejar un canó."

La primera dama, en rebre-la, hagué de fer un gran esforç per no fer-ne mil bocins.

L. A. Punta d'Or

RESSORGIMENT

EN Ramon Duràn havia estat un gran escriptor, però degut als abusos de la seva joventut, en arribar als quaranta anys va quedar tan agotat en el físic i en el moral, que no hi havia manera d'arrencar-li una quartilla. Era una tragè-

dia, una veritable tragèdia la d'aquella desferra humana que no era ni sombra del que havia estat.

Un dia, la Ramona, la seva minyona fidel i obedient, baixà les escales tota nerviosa, i en arribar a la porteria, començà a cridar amb una joia irrimible:

—Senyora Adela, senyora Adela, surti, corri...

La portera sortí tota esverada en sentir aquells crits i aquelles expansions.

—I ara, què té, què li passa? — preguntà tota estranyada.

—Un esdeveniment! Una cosa extraordinària! El senyoret torna a estar bo!

—Vol dir? — preguntà la portera amb certa incredulitat.

—Li puc assegurar! Figuri's que aquesta nit m'ha "cridat" dues vegades!

I com que la portera ignorava les relacions d'intimitat entre el senyor i la serventa, es posà les mans al cap i fugí tota esverada en sentir l'ingènua confessió de l'aturdida Ramona que en el seu entusiasme no havia pas dit "cridat" com havem escrit discretament nosaltres...

Merceneta

UN TRUC FALLAT

EN Picafort i en Ficandins, eren els propietaris legítims del gran establiment de modes "London Ladies". El nom d'ells, era popularíssim entre totes les donetes de la ciutat dels Comtes.

I és que elles no el podien sentir pronunciar sense pensar en els mil objectes de temptació que en aquella casa hi havia.

Dir a una dona: "Picafort i Ficandins", era fer-li rodar el cap com una baldufa.

No és, doncs, estrany, que els dos socis s'haguessin casat amb dues dones formidables, d'aquelles que les autoritats haurien de perseguir com a estupefacients, i de més a més, tampoc no té res d'estrany, que tot el dia anessin enredats, tant l'un com l'altre, en afers perillosos de faldilles.

Però ço extraordinari del cas, és que el barra d'en Picafort no en tenia prou amb la seva estu-penda dona, amb les encarregades i amb les clientes, que encara s'entenia amb la senyora del seu soci. Hi ha homes que són volcans en perpètua erupció. He dit "erupció"; no val a confondre les paraules.

Un dia, la dona d'en Ficandins, que era el crà-

Diferents i divertits aspectes de les dones del nostre temps

ter del volcà d'en Picafort, li digué:

—Ecolta, noi: hauries de buscar la manera de regalar-me aquell abric de "Marta" que avui ha-
veu rebut de París.

—Precisament aquell? — replicà en Picafort
amb certa indecisió —. Ja et donaré els diners i
compra-te'n un altre, dona. Pensa que el teu ma-
rit se n'adonarà...

—Vull aquell, i el tindrè. Mira: com que l'abric
és tan car, vos serà molt difícil vendre'l. Proposa
al meu marit rifar-lo, li fas comprar uns quants
números, fas trampa a l'hora del sorteig, i així, in-
conscientment, ell mateix me'l regalarà.

—Noia, les dones sou el què no hi ha! Has tin-
gut la gran pensada!

I, tal com s'havia acordat, es va fer.

—Que no et quedes uns quants números per la
teva senyora — preguntà en Picafort a en Fican-
dins —. Jo, per la meva, me n'he quedat deu.

—Doncs, mira, per la meva, dona-me'n deu
més.

Esgotats els tiquets, vingué el dia del sorteig i
va sortir premiat el número 205.

En Picafort li estava satisfet. La trampa li havia
sortit bé. Aquest número l'havia donat a n'el seu
soci.

Però, aï!, que en el món, sempre hi ha un però...

Quan aquella nit, en Picafort arribà a casa seva,
la seva doneta el rebé fent-li mil festes i abraça-
des...

—Saps, Picafort? Avui, a darrera hora, he estat
a la botiga, i tu no hi estaves; però, he tret, he
tret l'abric de "Marta"!

En Picafort començà a suar.

—Que has tret? Impossible! Jo et vaig donar
els números mil u al mil deu.

—I ca! Et devies equivocar, reiet meu! Mira:
també hi havia el 205 entre mig!

En Picafort es posà la mà al front i des d'aquell
dia va considerar al seu soci Fican dins com un a-
mic deslleal i més barrut que... més barrut que ell,
ve't-ho aquí!

Fly Candor

CONDICIONS DEL SERVEI

EL senyor Closes, com tots els senyors sols,
necessitava una minyona, i l'ha demanada
a l'agència.

Com que l'agència ja sap quin és el tempera-
ment i els costums dels senyor Closes, li ha enviat
una minyona que sols per mirar-la ja hauria de
fer pagar entrada.

El senyor Closes s'ha quedat embadalit con-
templant-la.

—I quines són les condicions que vostè exigeix?
— li ha preguntat mirant-la de dalt a baix.

Ella, amb els braços apoiats a la cintura, ha

respost sense dubtes i marcant ben bé les para-
les:

—No fregar, no rentar, sortir dijous i diumen-
ges, llevar-me a les nou, dos davantals blancs i
un vestit negre al mes, baixar a buscar aigua cada
dia de nou a deu, anar sola a la plaça i quinze du-
ros al mes. Li està bé?

—Si noia, accepto les condicions amb molt de
gust...

—Perdoni — ha interromput sobtadament la
serventa — ja no hi pensava: això del gust, és
a part...

Vanda Rhotà

—Veus, Ramon, avui la mamà estarà contenta
perquè no he anat al cine. Diu que els cines estan
plens de perills per les noies innocents com jo.

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'à x!

LA DARRERA ESPERANÇA

EL fill del senyor Sistacs, comerciant de confeccions a l'engròs, ha parlat molt seriament al seu pare.

—Mira, papà — li ha dit — fa un any que em vaig enamorar de la Montserrat, la preu-fetera de "combinacions" i tot fent broma resulta que la xicoteta està una mica mica embarassada.

—I què penses fer? — ha preguntat en to solemne el senyor Sistacs.

—Tu diràs; complir amb els meus deures d'home honrat: casar-m'hi!

—Però que t'has tornat boig? No saps que aquestes preu-feteres són complaents amb tothom i que quan van a tornar la feina els encarregats...

—No parli's així, papà! — cridà el noi indignat. La Montserrat no és d'aquestes!...

—Jo et dic que sí.

—Jo et dic que no, i m'hi casaré costi el que costi.

Així, en aquestes discussions, es passaren vuit dies pare i fill, fins que un dia el senyor Sistacs va cridar el noi a capital.

—Escolta, Rafel — començà en to conciliador — ja sé que és poc menys que impossible comprobar

si ets tu o un altre que ha fet la feina amb la Montserrat...

—Papà, ja t'he dit que ella...

—No t'exalti's, home, no t'exalti's! Mira, jo no posaré cap inconvenient al teu casament, però n'has de prometre que t'esperaràs a que la Montserrat hagi desocupat.

—Però per què, papà?

—Perquè, perquè,, a lo millor sortirà un "negrito" i llavors hauràs de donar-me la raó encara que no vulgui's!

Merceneta

EL DEBUTANT

VOSTES no deuen saber el conte d'en Xirinacs, veritat? Doncs no val la pena que l'ignorin, i ara els hi explicarem en quatre esgarrapades. Allà va, que trona:

En Xirinacs era un baríton de secà que tenia ben bé els seus trenta cinc anys i en portava una dotzena fent de baríton per aquests pobles de Déu.

Però en Xirinacs no feia més que debuts. Allà on anava un cop ja no s'hi podia acostar mai més.

Ell arribava al poble, es vestia, cantava el primer acte dels "Hugonots" i abans que aquest s'acabés, ja havien anat a parar les butaques a l'escenari i la funció s'acabava en mig d'una veritable batalla campal.

Però el què li va passar a Gratallops va ésser realment extraordinari. Figureu-vos que canta la seva part del primer acte i llest aquest, com de costum s'envà cap al seu quarto i comença a despullar-se i a fer les maletes, segur de què l'empresari ja estava lliurant amb el públic l'acostumada batalla.

Mes heu's ací que a mig despullar-se entra l'empresari tot xiroi al seu quarto i li pregunta:

—Què tal, ja es prepara per al segon acte?

—El segon acte? — va preguntar tot esverat en Xirinacs.

—Es clar, home, es clar!

—Però que s'espera el públic? Que no hi ha hagut cap desordre?

—No, senyor, no; els ha agradat molt.

El pobre Xirinacs es va quedar aclaparat.

—Què li passa, home de Déu? — li demanà l'empresari.

—Oh, és horrible, horrible!... No sé pas com en sortirem!

—Com en sortirem de què?

—Figuri's que en dotze anys que canto els "Hugonots", mai, però mai, no he arribat al segon acte, i no en sé ni un borrall...!

Cregueu que en aquest món no val pas la pena de tenir un èxit.

El Noi del Bombo

EL LLORO INDIGNAT

EN parlar d'un lloro, no ens volem referir de cap de les maneres a cap de les infinites culetistes dels nostres concerts. No ens agrada ofendre a ningú, a nosaltres, i fent aquestes comparacions, els lloros autèntics, els d'Amèrica, estem segurs de què s'enfadarien.

Parlem, doncs, d'un lloro d'aquells de plomes verdes i grogues que es passen el dia armant escàndol des de la gàvia.

I anem al grà.

El nostre amic Cornudell sabia que la seva dona l'enganyava, però mai no havia pogut sapiguer amb qui...

—Per saber això t'amoïnes? — li preguntà un dia un seu amic a qui enterà de la seva desgràcia—. Fuig, home, fuig, si no hi ha res més senzill que averiguar-ho. Mira, vas a casa d'en Bertran i li dius que et deixi per uns quants dies el seu lloro, que el té ensenyat en aquesta especialitat.

—Vols dir que un lloro?...

—T'ho asseguro, home!

En Cornudell seguí al peu de la lletra el consell de l'amic i, una volta el lloro a casa, va simular un viatge d'urgència i estigué vuit dies sense comparèixer pel seu domicili perquè el lloro tingués temps de fer els seus treballs indagatoris.

Passats els vuit dies, l'home va comprar un revòlver i se n'anà decidit a casa seva.

Encara no havia entrat, que ja el lloro li va preguntar:

—Com te dius, maco?

—Hola, bufó! — va fer en Cornudell —. Que no em coneixes? Sóc en Rafel, home, sóc en Rafel, l'amic del teu amo, que et va portar aquí.

—Ah, si? Doncs, mira, ja m'estàs tornant cap a casa, perquè aquí jo m'hi tornaria boig! Figura't que en vuit dies ja m'he hagut d'apendre quaranta tres noms d'amics de la teva dona!...

K. K. Tua II

LA FONDA DELS SOSPIRS

AQUELLA fonda de la colònia balneària portava un nom ben clar i ben terminant: "Hotel de París", però tothom la coneixia per la "Fonda dels Sospirs", perquè l'amo, un senyor de certa edat, molt complaent i humil, feia sospirar a totes les senyores que s'hi hostatjaven.

Tan popular es va fer aquella fonda entre les senyores, que hi acudien com les mosques a la mel.

El Cisquet, un dels garçons de temporada, va filar el dau de seguida, i com que ell tenia també les mateixes aficions que el seu amo, un dia, aprofitant que ell estava ocupat, va acudir a servir una senyora estiujeanta que necessitava els seus serveis amb molta urgència.

Quan el Cisquet estava a lo millor, ve't aquí que l'amo el començà a cridar:

—Cisquet!... Cisquet!

Però el Cisquet no comparegué fins al cap d'una bona estona.

—On estaves, troç de bèstia? — cridà l'home treient foc pels queixals —. Com és que has deixat l'establiment sol? On tenies el cap, beneit, on tenies el cap?

I el Cisquet respongué, amb certa timidesa:

—Allà on l'acostuma a tenir vostè quasi sempre, senyor...

Des d'aquell dia, l'amo i el moço es varen partir la feina, i l'establiment va prosperar tant, que per fi l'amo es decidí a associar al seu dependent, en premi a la seva laboriositat.

F. i K. Mela

LAMENTACIO

DOS "corridos" més gastats que les vies de la Rambla, parlen de coses tristes.

—Creu-me, Manel — diu un d'ells — quan penso que et vas a casar, m'envaeix una tristesa!...

—I per què, què et creus que no seré feliç?

—No, si no és per tu que em fa pena... Es per ella, pobreta...

Flautinet

Conte premiat en el número passat:

CAÇAT AL VOL

—Sembla que plou, veritat?

—No ho sé, però anant al darrera d'aquesta noia, estigui segur que aviat hi haurà mullader...

UNA VENJANÇA

QUAN el senyor Pistracs, de retorn d'un llarg viatge, va tornar a entrar a casa seva sense previ avís, va semblar que el sostre li queia al damunt. En mig de la sala, molt ben col·locadet damunt d'una cadira hi havia un pijama que no era seu. La seva muller tremolava com una fulla a l'arbre.

—Vols dir-me què és això, dona perversa? — va preguntar el senyor Pistracs amb gran dignitat ensenyant el cos del delicte a la seva dona.

—Un... un... pijama... ja ho pots veure. Te'l tenia preparat per tu...

El senyor Pistracs somrigué menypreatiu en sentir l'excusa de la seva muller.

—Preparat, per a mi, eh? I aquestes lletres, que no diuen res?

Efectivament: el pijama tenia a la part esquerra de la vesta un cor flamejant i, al voltant, unes lletres que deien "Emili Costa".

—Ets una mala dona! — cridà el senyor Pistracs — I ell, ell un mal amic! En Costa! L'home a qui he fet més favors durant la meua vida! Ah, però, em venjaré! Em venjaré!...

—Rafel! No et perdis! — suplicà la muller sincerament penedida. Ha estat un moment de bojeria, creu-me!

—Em venjaré! Em venjaré!...

—Però, què penses fer, Rafelet meu? — insistí encara l'esposa adúltera.

—Què penso fer? El que en Costa es mereix: no tornar-li el pijama encara que me'l demani de genolls en terra!... Que sàpiga que de mi, ningú se'n burla impunement!

Guillem de Pressa

CORREU SECRET

K. K' Tua: Així ens agrada, que treballi força el suro. Envii altres coses. — *Merceneta:* Tres que n'envia, i tres que n'hi fiquem. No es pot pas queixar de nosaltres. — *Birosta:* No té solta ni volta. — *K. Rallot:* és massa conegut. — *Cojo Limpio:* llegeixi el que diem al senyor Birosta. — *Ras-Pall:* vostè fixi's amb el que diem al senyor Cojo Limpio. Apa, apa, barrinar un xic més i enviar coses que sigin més novetes. — *Noi Tendre:* el publicarem, però vostè potser no el coneixerà. — *Sara Trusta:* Ai, Sareta de la nostra ànima, si la coneguéssim li fariem un petó per demostrar-li el molt que ens agraden les coses que ens envia. — *Caçador Segon:* Anirà, però és un xic fluix de final. — *Carlets:* és la dues mil vegades que rebem el mateix conte del gos que es gasta els diners pel camí. Envii coses més noves. — *Ualap:* aprofitarem el dels ous.

—Creu-me que avui serem molt feliços. He pres dues tomes d'EROTYL!

—Dues? Ai, mare de Déu aixó serà una hecatombe!

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPO-TENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona

DIVENDRES passat fou el sant de la senyora Dolors. Nosaltres, que sentim per la mamà i les seves simpàtiques nebodes un afecte sols comparable al que ens inspiren els bitllets de vint-i-cinc endoles — quan en passa algun, que van escassos — vàrem oferir-li els nostres respectes, desitjant-li moltes felicitats.

Hi van haver dolços, xampany i grimègia, i la Camèlia, la Juanita i la Trini, ens ensenyaren les palmes que tenien per anar a beneir. Ai, els angelets de Déu!

Sinó per les quinze peles,
amb gust hauríem guarnit
les palmes de les xicotes
amb un nandu ben florit.

o o o

AL "Nou" faran "La Puntaire" en sarsuela. Els empresaris són uns xicotets molt trempats que saben molt bé de què va i els hi augurem un èxit colossal.

Tant gran com el que tingué
"La Puntaire" a l'"Espanyol",
que va ésser molt senyalat,
i no el té tothom que vol.

o o o

LLEGIM a la secció teatral del "Ciero":

"En el "Royalty Theatre" se estrenó la obra de Pirandello "Vestir al desnudo", que no ha merecido la aprobació de aquells crítics. Las censuras sobre su tesis y técnica dramática aparecen en términos duros para el célebre autor italiano."

I és que sempre és preferible el despullar que el vestir, sobretot si són xicotes que tinguin uns quinze abrils.

o o o

ENCARA està enlaire lo dels premis d'en Fernández Flórez, la Conxa Espina i en Pérez d'Ayala.

Respecte a això, diu un important rotatiu vespertí:

"—A quién atribuye usted el modo de hacer el reparto? — le preguntó un periodista.

—Supongo, ha dicho el señor Fernández Florez — que se ha tenido en cuenta el distinto tamaño de las tres obras: "Tigre Juan es la más voluminosa; sigue en tamaño "Altar Mayor", y la mía es la más pequeña"

Que és com desgraciadament, es jutjen avui en dia tots els llibres: pel tamany, sense mirar la valia.

o o o

EN un teatre americà, el públic va demanar al gran artista Schaliapine, en acabar de cantar, que repetís, i l'home, que deu ésser bolxevic, va dir que "naranjas".

Això, per desgràcia, no tant sols passa a Nordamèrica,

Puix tenim a Barcelona, les xicotetes a mils, que per molt que els hi agradi es neguen a repetir.

o o o

ALLO de què la Meller es volia fer monja, ha resultat un "mito" que diuen els clàssics.

EPI... EPI...
No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. — Per bons polvora de matar cabres: LA MUNDIAL: ESPALTER, 6

Ara diu que se'n vol anar cap a Madrid, per a dirigir els treballs de construcció d'un xalet que es fa a la Ciutat Liniat.

Després de monja, paleta, o manobra, pel que es veu. Ens sembla que la Raquel, no sap de què se les heu.

o o o

AL "Coliseum" ha treballat la Nita-Jo, aquella cupletista contemporània d'en Junoy i del senyor Pascual.

Es veu bé que en aquell cine es proposen exposar, en qüestions de varietés, totes les antiguetats.

o o o

DESPRES del fracàs del senyor "Azorin", i, al mateix teatre del Centre, de Madrid, volen estrenar una comèdia en tres actes d'en Marcellí Domingo (a) "Jesús que torna", que du per títol "Juan sin tierra".

Creiem que el senyor Domingo fent comèdies és molt viu, perquè ningú pot negar-li que és un autor ben festiu.

o o o

RETALLEM de "La Vanguardia", secció d'anuncis:

"Se desean representantes de aceites lubricantes extranjeros en las provincias de Lérida, Reus, Tarragona y Tortosa."

Es veu que a Espanya es canvia la divisió provincial, perquè "adelantan las ciencias que es una barbaridad".

o o o

AL "Moulin Rouge" ha debutat la "Troupe Pizpireta", de la que formen part el nostre nandulandesc amic en Pep Marquès i la Perla Antillana.

Fan riure a la concurrència d'una manera molt gran, puix en Marquès sap la prima de dur el "tinglado" endavant.

L'Hortolà de Sant Boi

PAGÉOL
cura la blenorragia

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de les millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN. 1-BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

ACCIONANT

Telèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4888 - A.

SARNA

Sin baño, sin peligro y rápidamente, la cura el

ANTISARNICÓ MARTI

VENTA:

Bruch, 49, Parlamento, 17
y Farmacias

CABRES si en teniu i voleu que feu

gin esverades com si veieu en el llop, compreu la LOTION LADIL

que la trobareu per DOS PESSETES, al

Carrer de l'Unió, For...

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO

CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

PROU SIFILIS — PROU MALALTIES SECRETES

MALALTS:

LES AFECCIONS DE LES VIES URINARIES, PELL, PURGACIONS, MALALTIES SECRETES, IMPOTENCIA, EYACULACIONS I MALALTIES NERVIOSES, són tractades al

INSTITUT MEDIC POLICLINIC

ALT DE SANT PERE, 59, PRAL., 1.

per el modern procediment ultra sensacional del Dr. SLIVIO TOSHIRO, de Yokohama, proporcionant una curació completa i ràpida. — Tractament seriós — Eficàcia reconeguda

Els que visquin apartats, poden escriure amb detalls a: "Director de l'Institut Mèdic Policlínic, Alt de Sant Pere, 59, pral." i se'ls indicarà gratuïtament, baix sobre tancat i sense cap indicació exterior, el tractament enèrgic indicat en cada cas

Consulteu-nos una volta! — Vosaltres sereu els nostres propagadors! — No perdeu el temps! Cada minut és or per la vostra salut! — Veniu a l'Institut, o escriviu avui mateix

Aviat les nostres nenes sentimentals podran disfrutar llegint la meravellosa novel·la

RÓMULA

que és l'obra mestra de la literatura dels tendres amors.

—Fa cinc anys que busco un home per casar-m'hi, però per més que en provo, no en trobo cap que m'acabi d'omplir!